

ÎNCHEIERE

23 noiembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Galina Stratulat
Ion Druță

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Montevideia”,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Societății cu Răspundere Limitată „Montevideia” împotriva Băncii Comerciale „EuroCreditBank” Societate pe Acțiuni, intervenient accesoriu Întreprinderea cu Capital Străin „Lemi Invest” Societate pe Acțiuni cu privire la anularea ordinului de plată și la acțiunea reconvențională a Băncii Comerciale „EuroCreditBank” Societate pe Acțiuni împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Montevideia” cu privire la încasarea sumei,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 16 iunie 2016, prin care a fost respins apelul declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Montevideia” și menținută hotărârea Judecătoriei Chișinău mun. Chișinău din 01 decembrie 2015, prin care acțiunea inițială a fost respinsă, iar acțiunea reconvențională a fost admisă,

c o n s t a t ă :

La 31 martie 2014, SRL „Montevideia” a depus cererea de chemare în judecată împotriva BC „EuroCreditBank” SA, intervenient accesoriu ÎCS „Lemi Invest” SA cu privire la anularea ordinului de plată (f. d. 2-5, vol. I).

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că la data de 07 mai 2013 între SRL „Montevideia” și BC „EuroCreditBank” SA a fost încheiat contractul de acordare a garanței bancare nr. GR-57, în baza căruia ultima și-a asumat angajamentul de a plăti ÎCS „Lemi Invest” SA o sumă de bani în baza cererii scrise a acestuia în cazul neexecutării sau executării necorespunzătoare de către ordonătorul garanței a obligației sale față de beneficiarul garanței, ce rezultă din contractul de închiriere nr. 254 din 05 aprilie 2013 în vederea închirierii spațiului comercial situat în mun. Chișinău, str. Arborilor, 21.

Sușține că concomitent la 07 mai 2013 între SRL „Montevideia” și BC „EuroCreditBank” SA a fost încheiat contractul de credit cu nr. C.L. 1404-978.

Menționează reclamantul că, potrivit Contractului de acordare a garanței bancare nr. GR-57 din 07 mai 2013 și garanția bancară nr. 040100-03/829 din 07 mai 2013,

banca s-a obligat să plătească ÎCS „Lemi Invest” SA o sumă de bani ce nu va depăși 32 200 euro, în cazul neexecutării sau executării necorespunzătoare de către debitor a obligațiilor sale, ce rezultă din contractul de locațiune nr. 254 din 05 aprilie 2013, și anume la survenirea cazului garantat, orice sumă achitată de către bancă se va transforma în credit bancar.

Indică că, la 28 februarie 2014, beneficiarul garanței bancare ÎCS „Lemi Invest” SA a înaintat băncii o cerere de efectuare a plății cu referință la scrisoarea de garanție bancară nr. 040100-03/829 din 07 mai 2013.

Astfel, relevă că drept răspuns la cererea înaintată, banca prin ordinul de plată nr. 1 din 03 martie 2014 a transferat beneficiarului garanței suma de 32 200 euro, ce constituia la data efectuării plății suma de 606 345,32 lei.

Consideră că ordinul sus menționat este unul ilegal și pasibil de a fi anulat, deoarece potrivit pct. 1.1 al Contractului de acordare a garanței bancare nr. GR-57 din 07 mai 2013 suma de 32 200 euro va fi achitată doar în cazul neexecutării sau executării necorespunzătoare de către ordonatorul garanței a obligațiilor sale față de beneficiarul garanței, însă ÎCS „Lemi Invest” SA nu a prezentat băncii documente doveditoare care ar confirma că SRL „Montevideia” nu și-a executat sau și-a executat necorespunzător obligațiile sale față de beneficiarul garanței.

Afirmă că, potrivit pct. 3.1 alin. (3) al Contractului de acordare a garanței bancare și art. 1251 alin. (1) din Codul civil, banca trebuia să notifice de îndată primirea reclamației din partea beneficiarului, însă nu a făcut-o.

De asemenea, nu a verificat în timp util și cu grijă cuvenită dacă au fost întrunite condițiile de plată a garanței.

Remarcă că cu mult timp înainte de a înainta cererea de plată din 28 februarie 2014, la 03 ianuarie 2014, intervenientul accesoriu ÎCS „Lemi Invest” SA, beneficiar al garanței bancare, a recepționat notificarea nr. 76 MV privind rezoluțiunea în mod unilateral a Contractului de închiriere nr. 254, care a acceptat-o tacit, iar în aceeași zi după orele 22.00 a fost afișat un panou cu inscripția „acest spațiu se dă în chirie”, blocând complet intrarea în sala magazinului și până în prezent nu au fost înaintate careva cereri față de SRL „Montevideia”.

Își întemeiază pretențiile în baza dispozițiilor art. 572, art. art. 1250-1252 din Codul civil.

Solicită recunoașterea transferului de bani în sumă de 606 345,32 lei efectuat de către BC „EuroCreditBank” SA beneficiarului plății ÎCS „Lemi Invest” SA prin ordinul de plată nr. 1 din 03 martie 2014 „cu destinația plății garanței bancare nr. 010100-03/829 din 07 mai 2013” ca ilegal din motivul nesurvenirii cazului garantat cu anularea prezentului ordin de plată nr. 1 din 03 martie 2014.

La 13 mai 2014, SRL „Montevideia” a depus cererea cu privire la completarea temeiului acțiunii (f. d. 55-57, vol. I).

În motivarea cererii de completare a temeiului acțiunii a indicat că art. 228 din Codul civil, prevede că dolul constă în inducerea în eroare a unei persoane prin mijloace dolosive sau viclene pentru a o determina să încheie un act juridic.

Indică că, dolul este comis de un terț și cealaltă parte a știut despre manoperele dolosive ale terțului și nu l-a avertizat pe cocontractant și chiar a fost instigator și complice al terțului.

În acest context, remarcă că aceste mijloace dolosive au fost cunoscute de bancă și după cum a menționat în cererea de chemare în judecată, la data de 03 ianuarie 2014 a înaintat intervenientului accesoriu ÎCS „Lemi Invest” SA notificarea nr. 76MV privind rezoluțiunea contractului de închiriere nr. 254 din 05 aprilie 2013, care a fost recepționată de ultimul la 03 ianuarie 2014.

Afirmă că motivul de fapt și de drept pentru care contractul de închiriere a spațiului comercial a fost rezolvit a fost neexecutarea unei obligații esențiale ale contractului, stabilită prin lege și care reiese din natura contractului - obligația de înregistrare a contractului de închiriere încheiat pe un termen mai mare de 3 ani în Registrul bunurilor imobile, obligație expres prevăzută de art. 879 alin. (2) din Codul Civil, art. 43 alin. (1) și (2) Cap. V al Legii privind cadastrul bunurilor imobile nr. 1543 din 25 februarie 1998.

Indică că, potrivit prevederilor art. 738 din Codul civil, din momentul în care declarația de rezoluțiune parvine celeilalte părți, contractul încetează și toate părțile contractului sunt eliberate de obligația de a executa prestațiile datorate în temeiul contractului.

În temeiul prevederilor enunțate, relevă că la data de 03 ianuarie 2014, contractul de închiriere nr. 254 din 05 aprilie 2013, în baza căruia a fost eliberată garanția bancară a fost reziliat și nu avea nici o putere juridică, cu toate acestea ÎCS „Lemi Invest” SA la data de 28 februarie 2014 a înaintat o cerere pârâtului BC „EuroCreditBank” SA solicitând efectuarea plății în sumă de 32 200 euro.

În aceste condiții, a menționat că în cererea înaintată, ÎCS „Lemi Invest” SA contrar prevederilor art. 1250 din Codul Civil, nu a anexat documentele corespunzătoare ce ar confirma survenirea cazului garantat, nu a indicat în ce constă neîndeplinirea obligației contractuale și s-a limitat doar la afirmațiile precum că chiriașului SRL „Montevideia” nu și-a respectat angajamentele sale contractuale.

Astfel, ÎCS „Lemi Invest” SA a dus în eroare BC „EuroCreditBank” SA pentru a o determina să emită ordinul de plată solicitat și să efectueze plata, iar banca la rândul său nu l-a notificat de îndată despre primirea reclamației și cererii de plată de la ÎCS „Lemi Invest” SA.

Relevă că, întâmplător verificând decontările mijloacelor bănești on-line a depistat că banca a încasat la data de 03 martie 2014 comisionul unic pentru acordarea creditului în sumă de 32 200 euro, achitat prin ordinul de plată contestat.

Explică că, cu două zile pună la înaintarea cererii de plată de către intervenientul accesoriu și cu 4 zile până la efectuarea plății, a înregistrat la BC „EuroCreditBank” SA cererea nr. 103MV din 26 februarie 2014 privind suspendarea executării garanției bancare, menționând despre rezoluțiunea contractului de închiriere a spațiului comercial în baza căruia a fost emisă garanția bancară.

În consecință, în condițiile date BC „EuroCreditBank” SA a cunoscut despre rezoluțiunea contractului de închiriere până la recepționarea cererii de efectuare a plății și cunoștea despre manoperele dolosive ale ÎCS „Lemi Invest” SA și nu i-a informat de îndată, dar a fost instigator și complice al terțului și a efectuat plata solicitată.

Afirmă că, luând în considerație că contractul de acordare a garanției bancare reprezintă un act juridic încheiat sub condiția apariției și încetării drepturilor subiective civile și a obligațiilor corelative ce depind de un eveniment viitor, survenirea cazului garantat manifestat prin neexecutarea sau executarea necorespunzătoare a obligațiilor ce

rezultă din contractul de închiriere, prin prisma art. 241 alin. (2) din Codul civil, potrivit căruia dacă la survenirea condiției a contribuit cu rea-credință partea pentru care survenirea condiției este avantajoasă, condiția nu se consideră survenită, în cazul dat avantajul BC „EuroCreditBank” SA este evident, deoarece potrivit unui alt contract de credit nr. C.L. 1404-978 din 07 mai 2013, banca s-a obligat să plătească beneficiarului garanției bancare suma de 32 200 euro care automat se va transforma în credit bancar, SRL „Montevideia” fiind obligată să ramburseze creditul și să achite dobânzile și penalitățile aferente.

La 16 decembrie 2014, SRL „Montevideia” a înaintat cererea de concretizare a pretențiilor acțiunii, solicitând declararea nulă a ordinului de plată nr. 1 din 03 martie 2014, emis de BC „EuroCreditBank” SA privind plata valorii garanției bancare în sumă de 606 345,32 lei beneficiarului ÎCS „Lemi Invest” SA ca încheiat prin dol cu repunerea părților în situația anterioară (f. d. 227, vol. I).

La 28 aprilie 2015, SRL „Montevideia” a depus cererea cu privire la completarea temeiului acțiunii în care a invocat suplimentar un alt temei de declararea nulă a ordinului de plată a valorii garanției bancare, ultimul fiind afectat de viciile consimțământ în baza unei erori considerabile, temeiul expres prevăzut de art. 227 din Codul Civil (f. d. 33-34, vol. II).

La 06 martie 2015, BC „EuroCreditBank” SA a depus acțiunea reconvențională împotriva SRL „Montevideia” cu privire la încasarea sumei (f. d. 222, vol. I).

În motivarea cererii reconvenționale, a indicat că prin ordinul de plată nr. 1 din 03 martie 2014, emis de către BC „EuroCreditBank” SA a fost transferată către beneficiarul garanției ÎCS „Lemi Invest” SA suma de 606 345,32 lei, ceea ce a constituit echivalentul sumei de 32 200 euro.

Menționează că, în urma efectuării plății către beneficiarul garanției suma de 32 000 euro s-a transformat în credit bancar conform Contractului de credit nr. C.L. 1404-978 din 07 mai 2013, rambursabil în termen de 12 luni din data efectuării de către banca a plăți în baza Garanției bancare nr. 040100-03/829 din 07 mai 2013, și anume până la 02 martie 2015.

Susține că conform pct. 2.1.1, pct. 2.2.4. și pct. 4.2.3 din Contractul de credit menționat, SRL „Montevideia” s-a obligat să achite plățile lunare în modul și în termenul stabilit în contract.

Insistă că în legătură cu încălcarea obligațiilor contractuale, la data de 06 februarie 2015, BC „EuroCreditBank” SA a expediat în adresa SRL „Montevideia” pretenție prin care ultimul a fost atenționat privind încălcarea condițiilor Contractului de credit, solicitând achitarea integrală a datoriilor până la 25 februarie 2015 și informându-l despre intenția băncii de a înainta acțiunea în judecată pentru încasarea datoriilor formate în mod silit, dar până în prezent datoriile nu au fost achitate.

Indică că, conform prevederilor p. 2.4 din Contractul de credit menționat, în cazul nerambursării creditului și/sau neachitării dobânzii în termenul stabilit, debitorul se obligă să achite băncii penalități în mărime de 0,5 % din suma neachitată pentru fiecare zi de întârziere începând cu data următoare termenului stabilit pentru achitare și până la data efectuării efective a plății (inclusiv).

Astfel, conform situației la data de 03 martie 2015, suma totală a datoriilor SRL „Montevideia” față de BC „EuroCreditBank” SA constituie 39 302,03 euro din

care: 30 841,83 euro - soldul creditului, 2 284,96 euro - dobânda aferentă creditului și 6 175,24 euro - penalitățile calculate conform prevederilor contractului de credit.

Își întemeiază acțiunea reconvențională în baza dispozițiilor art. 572 alin. (2), art. 1236 alin. (1), art. 1243 din Codul civil.

Solicită încasarea de la SRL „Montevideia” în beneficiul BC „EuroCreditBank” SA a datoriilor aferente Contractului de credit nr. C.L: 1404-978 din 07 mai 2013 în suma totală de 39 302,03 euro și 21 642,29 lei cu titlu de taxa de stat achitată la depunerea acțiunii reconvenționale.

Prin hotărârea Judecătorei Centru mun. Chișinău din 04 decembrie 2015, acțiunea SRL „Montevideia” a fost respinsă ca neîntemeiată, iar acțiunea reconvențională a BC „EuroCreditBank” SA a fost admisă, fiind încasat de la SRL „Montevideia” în beneficiul BC „EuroCreditBank” soldul de credit în mărime de 30 841,83 euro, dobânda restantă în mărime de 2 284,96 euro și penalitatea calculată în mărime de 6 175,24 euro, în total suma de 39 302,03 euro sau echivalentul în lei moldovenești conform ratei de schimb BNM la data executării hotărârii și 21 642,29 lei cu titlu de taxa de stat achitată la depunerea acțiunii reconvenționale (f. d. 168-184, vol. II).

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 16 iunie 2016, a fost respins apelul declarat de către SRL „Montevideia” și menținută hotărârea primei instanțe (f. d. 121-135, vol. III).

Pentru a decide astfel, instanța de apel a invocat prevederile art. 668 alin. (1) și alin. (3), art. 1246 alin. (1) din Codul civil, care reglementează, forța obligatorie a contractului, garanția bancară, care indică că contractul încheiat legal obligă părțile nu numai la ceea ce au stipulat expres, dar și la tot ceea ce rezultă din natura lui în conformitate cu legea, cu uzanțele sau cu principiile echității. Contractul poate fi modificat sau rezolvit numai în conformitate cu clauzele sale ori prin acordul părților dacă legea nu prevede altfel. Garanția bancară este un angajament scris, asumat de o bancă sau de o altă instituție financiară (garant), la cererea unei alte persoane (ordonator), de a plăti creditorului ordonatorului (beneficiarului) o sumă de bani în baza cererii scrise a beneficiarului.

Cu referire la nomele citate și în coraport cu materialele pricinii, instanțele judecătorești au constatat că SRL „Montevideia” a încălcat stipulările pct. 4.1 al Contractului de închiriere nr. 254 din 05 aprilie 2014, ceea ce a constituit temei de achitare a garanției bancare, considerînd, astfel, neîntemeiat argumentul apelantului precum că ordinul de plată nr. 1 din 03 martie 2014, prin care s-a efectuat transferul de bani în sumă de 606 345,32 lei cu titlu de garanție bancară urmează a fi anulat ca ilegal deoarece nu a survenit cazul garantat.

La 08 august 2016, SRL „Montevideia” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea integrală a deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe ca neîntemeiate, cu trimiterea pricinii spre rejudecare în prima instanță.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel considerînd-o neîntemeiată și pasibilă de casare cu trimiterea pricinii spre rejudecare în prima instanță, fiind emisă cu încălcarea esențială și aplicarea eronată a normelor de drept material și procedural și a altor încălcări care au dus la soluționarea greșită a

pricinii cu aprecierea probelor în mod arbitrar, erori care au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale recurentului.

Este de părere că prin actele judecătorești contestate a fost atinsă esența dreptului debitorilor ipotecari vizați Ghecev Nadejda, Ghecev Irina, Ghecev Ivan și Ghecev Igor ce nu au fost atrași în proces, fapt ce constituie o încălcare esențială a normelor dreptului procesual ce atrage după sine casarea integrală a deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu remiterea pricinii spre rejudecare în prima instanță.

Invocă că, neîntocmirea și lipsa procesului-verbal al ședinței de judecată a instanței de fond din 28 mai 2014 și apariția lui la materialele pricinii după expedierea/restituirea dosarului în prima instanță.

Remarcă că la dosar lipsesc și procesele-verbale a ședințelor de judecată din 25 ianuarie 2016, 15 februarie 2016, 10 martie 2016 și 01 iulie 2016 a instanței de apel, făcând imposibilă exercitarea controlului judiciar în instanța de recurs.

Susține că, la examinarea apelului declarat a fost încălcat principiul nemijlocirii și oralității în dezbaterile judiciare.

Menționează că în instanța de apel nu s-a acordat dreptul de a prezenta probe, de a participa la cercetarea lor, de a cere și obține sprijinul instanței la adunarea și prezentarea probelor, de a cere audierea martorilor și a părții adverse.

Afirmă că, de către instanțele inferioare a fost restricționat timpul de susținerea a pledoariilor.

La fel, consideră că instanța de apel nu a cercetat și nu a verificat probele din dosar și nici cele prezentate suplimentar în instanța de apel.

Astfel, consideră că instanța de apel a încălcat în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 CPC.

Mai relevă că se evidențiază examinarea superficială a circumstanțelor cauzei și a materialelor pricinii.

La 01 septembrie 2016, BC „EuroCreditBank” SA a depus referință prin care a invocat dezacordul cu recursul declarat, solicitând respingerea lui ca fiind inadmisibil.

În susținerea opiniei enunțate în referință, a invocat că decizia instanței de apel este legală, fiind bazată pe aprecierea justă a circumstanțelor cauzei și a normelor de drept material și procedural, iar argumentele recurentului sunt neîntemeiate și declarative.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

La caz, se constată că copia deciziei instanței de apel din 16 iunie 2016, a fost expedită în adresa recurentului, fapt ce se confirmă prin scrisoare de însoțire nr. 20891-4 (f. d. 136, vol. III), iar recurentul a recepționat copia deciziei contestate la 04 iulie 2016, fapt ce se confirmă prin ștampila aplicată pe copia plicului poștal, anexată la materialele cauzei (f. d. 172, vol. III).

Astfel instanța de recurs consideră că recurentul s-au conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 08 august 2016, în termen.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către SRL „Montevideia” este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către SRL „Montevideia” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin. (2), (3) și (4) CPC, or recurenta nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea deciziei instanței de apel.

În asemenea împrejurări, nu au relevanță criticele formulate în recurs precum că a fost atinsă esența dreptului debitorilor ipotecari Ghecev Nadejda, Ghecev Irina, Ghecev Ivan și Ghecev Igor ce nu au fost atrași în proces, ori obiectul acțiunii inițiale constituie anularea ordinului de plată, iar a celei reconvenționale încasarea sumei, și nu exercitarea dreptului de gaj în care eventual ar putea fi vizați debitori ipotecari.

La fel, urmează a fi respinse argumentele recurentului precum că a lipsit procesul-verbal al ședinței de judecată a instanței de fond din 28 mai 2014 și a fost anexat la materialele cauzei după expedierea/restituirea dosarului în prima instanță, ori aceste sunt declarative și se combat prin prezența acestuia la dosar (f. d. 53-54, vol. I).

Nu pot fi reținute nici criticele recursului, cu referire la faptul că la dosar lipsesc și procesele-verbale a ședințelor de judecată din 25 ianuarie 2016, 15 februarie 2016, 10 martie 2016 și 01 iulie 2016 a instanței de apel, făcând imposibilă exercitarea controlului judiciar în instanța de recurs, deoarece încheierile instanței de apel din 25 ianuarie 2016, 15 februarie 2016 au fost emise la faza de primire a cererii de apel fără întocmirea procesului-verbal, în legătură cu soluționarea chestiunilor de punerea pe rol a cererii de apel, respectiv până la pregătirea pricinii către dezbaterile judiciare, care este prevăzută de art. 370 CPC, mai mult că atât ședința instanței de apel din 10 martie 2016 nu a avut loc din cauza că la 15 februarie 2016, în faza primirii apelului pricina a fost ridicată de la examinare pentru examinarea obiecțiilor la procesul-verbal (f. d. 203, vol. II), iar invocările recurentului privind lipsa procesului-verbal al ședinței instanței de apel din 01 iulie 2016 sunt vădit declarative, ori ultima ședință a instanței de apel a avut loc la data de 16 iunie 2016, care s-a finisat cu emiterea și pronunțarea deciziei (f. d. 119, vol. III).

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin. (2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către SRL „Montevideia” asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către SRL „Montevideia” ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Montevideia” se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

Judecătorii

Galina Stratulat

Ion Druță